

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Haralda Stiffela a sudcov JUDr. Jany Serbovej, JUDr. Viliama Dohňanského, JUDr. Petra Szaba a JUDr. Gabriely Šimonovej na neverejnom zasadnutí konanom dňa 18. septembra 2012 v Bratislave, v trestnej veci obvineného **P. G. a spol.**, vedenej na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 2 T 9/2005, prejednal dovolanie, ktoré podal obvinený **P. S.**, zastúpený Mgr. S. K., advokátom v Š. - S., proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. apríla 2011, sp. zn. 6 To 3/2011, a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. sa dovolanie obvineného **P. S. o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) z 29. novembra 2010, sp. zn. 2 T 9/2005, bol obvinený **P. S.** v skutku 1/ uznaný za vinného z trestného činu lúpeže spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 234 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 (ďalej len „Tr. zák.“) na tom skutkovom základe, že

1/ obž. P. G., obž. P. S. a obž. P. M.

po predchádzajúcej vzájomnej dohode dňa 26. septembra 2004 v čase asi o 04.40 hod. v L. N. V., v objekte bývalého PD L. N. V., na čerpacej stanici zv. J. prepadli pracovníčku čerpacej stanice E. B., nar. X., tým spôsobom, že po príchode na čerpaciu stanicu na osobnom motorovom vozidle zn. Ford Escort, tmavozelenej farby s dosiaľ nezisteným evidenčným číslom zastavili pri výdajnom stojane benzínu UNI 95, vystúpili z vozidla a po výzve pracovníčky čerpacej stanice, že sa platí vopred, P. M. zostal stáť pri vozidle a P. G. spolu s P.

S., ktorý mal na hlave čiernu kuklu, prišli k okienku pokladne, kde P. S. pištoľou, ktorú držal v ruke, vyrazil sklenenú výplň na okne pokladne, následne otvoril okno a na pracovníčku čerpacej stanice namieril pištoľ a povedal jej „naval' prachy“, čo E. B. neurobila a začala kričať o pomoc, na čo jeden z nich jej povedal „nekrič, lebo Ťa odbachnem a naval' prachy“, pričom po tejto vyhrážke im pracovníčka čerpacej stanice zo strachu vydala finančnú hotovosť z pokladne vo výške 6.100,-Sk, ktorú od nej zobral P. S., následne obaja utiekli k vozidlu, kde na nich čakal P. M., ktorý stál opodiaľ a dával pozor, všetci traja nasadli do vozidla a s vozidlom odišli do mesta preč, čím uvedeným konaním spôsobili spoločnosti J.-H. s.r.o., P. 2, B., IČO: X., škodu vo výške 6.100,-Sk (202,48 Eur).

Za tento trestný čin uložil krajský súd obvinenému P. S. podľa § 234 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 3 Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov, na výkon ktorého bol podľa § 39a ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradený do I. (prvej) nápravno-výchovnej skupiny, pričom zrušil výrok o treste uloženom obvinenému P. S. rozsudkom Okresného súdu Senica z 3. septembra 2008, sp. zn. 3 T 18/2005.

Zároveň rozhodol podľa § 228 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 o povinnosti všetkých obvinených uhradiť škodu poškodeným J. - H., s.r.o., P. 2 B., vo výške 202,48 Eur (6.100,-Sk), obvinenému P. G. uhradiť škodu poškodenej S. S., nar. X., bytom Š. - S., J. X., zastúpenej otcom R. C., bytom Š. - S., J. X., vo výške 5.624,97 Euro (170.000,-Sk), pričom ďalších poškodených T. T., nar. X., trvale bytom S., J. M. č. X. a M. B., nar. X., trvale bytom C., ul. P. B. 31, Č.R., odkázal s ich nárokmi na náhradu škody podľa § 229 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 na konanie o veciach občianskoprávných.

Rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 28. apríla 2011, kedy Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, uznesením sp. zn. 6 To 3/2011, podľa § 256 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 odvolania obvinených P. G., P. S. a P. M., zamietol.

Odpis uznesenia odvolacieho súdu bol obvinenému P. S. a jeho obhajkyni JUDr. B. I., doručený 3. júna 2011, resp. 6. júna 2011.

Krajský súd v Trnave predložil 16. mája 2012 Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dovolanie, ktoré podal obvinený P. S., prostredníctvom obhajcu 6. februára 2012 na Krajskom súde v Trnave proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

z 28. apríla 2011, sp. zn. 6 To 3/2011. Domáhal sa ním, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil porušenie zákona v jeho neprospech z dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. g), i) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011.

Obvinený P. S. odôvodnil dovolanie podané prostredníctvom obhajcu nasledovne:

Podľa názoru obvineného je rozhodnutie oboch súdov postavené na úplne nesprávnom dôkaznom posúdení vykonaných dôkazov. Súd má povinnosť získané dôkazy hodnotiť po starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne. V danom prípade nemožno konštatovať, že by súd všetky dôkazy starostlivo zvážil, keď ako jediný relevantný dôkaz, na základe ktorého odsúdil obvineného, bola výpoveď poškodenej, ktorú počas celého trestného konania menila a nebola si istá tým, čo videla, keďže páchatelia pri lúpeži mali na hlave kukly. Je evidentné, že za daného stavu ich nemohla poškodená svedkyňa vôbec spoznať. Je nutné vziať taktiež do úvahy tú skutočnosť, že spoluobvinení pri súdom použitých výpovediach vypovedali pod tlakom a svoje výpovede následne zmenili. Z toho dôvodu sa jedná v prípade uvedených výpovedí o nezákonný dôkaz, ktorý nemožno použiť. Uvedenú skutočnosť obvinení namietali už pred súdom prvého stupňa. Avšak súd na uvedené námietky nereflektoval. Z uvedeného je zrejmé nezákonnosť vykonaných dôkazov, ktoré v trestnom konaní nemôžu byť použité.

Obvinený z vyššie uvedených dôvodov navrhol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby zrušil uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. apríla 2011, sp. zn. 6 To 3/2011, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 29. novembra 2010, sp. zn. 2 T 9/2005, a aby prikázal Najvyššiemu súdu v Slovenskej republike alebo Krajskému súdu v Trnave, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Alternatívne Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky navrhol, aby vo veci sám rozhodol tak, že obvineného v plnom rozsahu oslobodí spod obžaloby.

V zmysle § 376 Tr. por. sa k obsahu uvedeného dovolania vyjadril 5. marca 2012 prokurátor Krajskej prokuratúry v Trnave (ďalej len „prokurátor“) nasledovne:

Predovšetkým poukázal na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Trnave a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako odvolacieho súdu, upozorňujúc

najmä na skutkové okolnosti posudzovaného prípadu, ako aj na skutočnosti a dovolacie dôvody, ktoré vo svojom dovolaní uvádza obvinený P. S.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011, na ktoré dovolateľ odkazuje, prokurátor uvádza, že dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmavanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Preto pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii citovaného dovolacieho dôvodu je dovolací súd viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa.

Z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Trnave podľa prokurátora jednoznačne vyplýva, že výpoveď poškodenej nebola jediným dôkazom, na základe ktorého súd odsúdil obvineného P. S., ale krajský súd v zmysle zásady uvedenej v § 2 odsek 12 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 hodnotil dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivu a v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Z týchto dôvodov sa podľa jeho názoru námietky dovolateľa vzťahujú len ku skutkovým zisteniam, a preto nie sú prípustným dôvodom na podanie dovolania. Možno konštatovať, že skutkové okolnosti, tak ako sú uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa stotožnil aj odvolací súd, poskytli spoľahlivý podklad na správne právne posúdenie skutku. Opätovné vyhodnocovanie zaobstaraných dôkazov nie je zmyslom inštitútu dovolania podľa Trestného poriadku.

Prokurátor ďalej vo vzťahu k namietanému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 upozornil, že obvinený P. S. vo svojom dovolaní neuviedol, akým spôsobom mali byť jeho spoluobvinení nútení k zmene výpovede a možno konštatovať, že je to len účelové tvrdenie obvineného, nakoľko uvedené výpovede svedčili v jeho neprospech. Takýto dovolací dôvod v danej veci neexistuje, pretože nie sú žiadne pochybnosti o tom, že rozhodnutia oboch súdov neboli založené na dôkazoch, ktoré boli získané a vykonané nezákonným spôsobom.

Nakoľko podľa názoru prokurátora ani tento dôvod dovolania splnený nebol, má za to, že dovolanie po obsahovej stránke neobsahuje dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Vzhľadom na tieto skutočnosti prokurátor vo svojom vyjadrení navrhol, aby dovolací súd procesným postupom podľa § 392 ods. 1 Tr. por. zamietol dovolanie obvineného P. S. proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. apríla 2011, sp. zn. 6 To 3/2011.

V zmysle § 376 Tr. por. sa k obsahu uvedeného dovolania vyjadrila 10. apríla 2012 poškodená strana, J.-H. s.r.o., P., B., nasledovne:

Naša spoločnosť môže potvrdiť, že skutok - lúpežný prepád, sa stal na našej čerpacej stanici J., L. N. V. 26. septembra 2004, v čase okolo 04,40 hod. Traja páchatelia prepádli obsluhu čerpacej stanice a násilím jej vzali finančnú hotovosť. Našej spoločnosti týmto skutkom spôsobili škodu vo výške 6.100,- Sk. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6 To 3/2011, považujeme za vecne správne.

V zmysle § 376 Tr. por. sa k obsahu uvedeného dovolania vyjadril 3. apríla 2012 obvinený P. G. nasledovne:

Súhlasím a pripájam sa k dovolaniu, nakoľko som žiadny taký trestný čin nespáchal, za ktorý som odsúdený. Taktiež Vás touto cestou žiadam o vykonanie dôkazu - výpovede na „detektore lži“, aby som mohol dokázať svoju nevinu.

V zmysle § 376 Tr. por. sa k obsahu uvedeného dovolania vyjadril 3. apríla 2012 obvinený P. M. nasledovne:

Súhlasím a pripájam sa k dovolaniu, nakoľko som nespáchal trestný čin lúpeže formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 234 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zák. účinného do 1. januára 2006. Súdy oboch stupňov nesprávne posúdili skutok, preto je naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 a zároveň sú rozhodnutia súdov založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, čiže bol naplnený aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011.

Z vyššie uvedených dôvodov preto obvinený P. M. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozhodnutia oboch súdov a vo veci spravodlivo rozhodol.

So zreteľom na novelu Trestného poriadku č. 226/2011 Z. z. a prechodné ustanovenie § 567j ods. 2 Tr. por., sa použije pre rozhodovanie o dovolaní obvineného P. S. Trestný poriadok účinný od 1. septembra 2011. V zmysle prechodného ustanovenia § 567j ods. 6 a 7, ustanovenie § 370 a § 371 sa použije v znení účinnom do 31. augusta 2011.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1 a ods. 2 písm. h) Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), v zákonnej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 2 Tr. por. účinného do 31. augusta 2011), ale súčasne po preskúmaní veci zistil aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 (§ 382 písm. c) Tr. por.).

Na vysvetlenie tohto záveru treba predovšetkým uviesť, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne, t.j. vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c) Tr. por.

Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, musia byť nutne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia. **Dôvody dovolania sú** - v porovnaní s dôvodmi zakotvenými pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní - **podstatne užšie**.

Podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 dovolanie možno podať len, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení

zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; **správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.**

Z obsahu podaného dovolania je zrejmé, že obvinený P. S. existenciu uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011, založil na výhrade týkajúcej sa nesprávnej právnej kvalifikácie trestného činu lúpeže spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 234 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zák. Podľa jeho názoru sú rozhodnutia súdov postavené na úplne nesprávnom dôkaznom posúdení prevedených dôkazov, a to najmä čo sa týka výpovedi poškodenej E. B., ktorá svoju výpoveď neustále menila, pričom páchatel'ov uvedeného trestného činu vôbec nemohla spoznať, keďže tí mali na hlave kukly. Súdny oboch stupňov preto podľa dovolateľa nezvážili všetky dôkazy starostlivo a v ich súhrne.

Dovolací súd hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Z tohto pohľadu hodnotí aj skutočnosť, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, bol v tzv. skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušných trestných činov (porovnaj rozh. č. 47/2008, Zbierka stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, zošit 5/2008).

Uvedený dovolací dôvod pripúšťa iba právne námietky vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižších stupňov. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu uvedenú v osobitnej časti Trestného zákona. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011. **Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu je teda dovolací súd povinný prezumovať.**

Dovolateľom uplatnené argumenty, odôvodňujúce nesprávnosť právneho posúdenia žalovaného skutku odvodené od vlastného hodnotenia v konaní vykonaných dôkazov, bez zohľadnenia skutkových zistení a skutkových záverov súdov v pôvodnom konaní predstavujú

len namietanie skutkových zistení, ktoré sú v dovolacom konaní neprípustné. Skutkové zistenia (v tomto smere aj hodnotenie vykonaného dokazovania) súdov prvého a druhého stupňa sú pre dovolací súd záväzné a tento nemôže na nich nič meniť. Podstatou podaného dovolania je teda snaha dosiahnuť, aby dovolací súd prehodnotil vykonané dôkazy a na základe ich iného hodnotenia dospel k odlišným skutkovým záverom, než aké urobili prvostupňový a odvolací súd.

Z uvedeného v konečnom dôsledku vyplýva, že rozhodnutie napadnuté dovolaním obvineného P. S. nespočíva na nesprávnom právnom posúdení skutku ani na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení, pretože skutok tak, ako bol súdmi oboch stupňov zistený, vykazuje znaky trestného činu lúpeže spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 234 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zák., v zmysle ktorého spoločným konaním s obvinenými P. G. a P. M. (v skutku 1/ rozsudku) proti inému použili násilie v úmysle zmocniť sa cudzej veci a taký čin spáchali so zbraňou (§ 89 ods. 4 Tr. zák.).

Toto posúdenie súdom prvého stupňa, s ktorým sa stotožnil aj odvolací súd, zodpovedá zákonu aj podľa názoru dovolacieho súdu. Ako už bolo vyššie uvedené, ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať, prípadne korigovať len odvolací súd.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, v tejto súvislosti konštatuje, že namietanie subjektívneho hodnotenia vykonaného dokazovania (výpoveď poškodenej E. B.) nie je možné považovať za skutočnosť, pre ktorú by bol naplnený dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011.

Nie je teda možné namietat' nič proti samotným skutkovým zisteniam súdu, proti tomu, v akom rozsahu vykonal dokazovanie, ako hodnotil dôkazy a pod. V tomto smere totiž nejde o aplikáciu hmotného práva, ale procesných predpisov, najmä ustanovení § 2 ods. 5, ods. 6 Tr. por. o postupe orgánov činných v trestnom konaní pri zisťovaní skutkového stavu a pri hodnotení dôkazov (zakotvujúce zásady legality a oficiality).

Obvinený P. S. poukázal na naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011, ktorý spočíva v tom, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. V tejto

súvislosti upozorňuje na nezákonne získaný dôkaz, ktorým majú byť výsluchy spoluobvinených, údajne realizované pod nátlakom.

Podľa § 89 ods. 2 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 za dôkaz môže poslúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo bolo získané zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov. Za zákonný spôsob získania dôkazu z dôkazných prostriedkov v zmysle uvedeného ustanovenia treba považovať jednak splnenie formálnych, t.j. procesných podmienok vyžadovaných Trestným poriadkom alebo iným osobitným zákonom na vykonanie konkrétneho dôkazu a jednak splnenie obsahových (materiálnych) podmienok, t.j. aby úkon - použitý dôkazný prostriedok na vykonanie resp. získanie dôkazu- bol zameraný na zistenie tých skutočností, na ktoré zameraný a použitý môže byť.

Podľa § 89 ods. 4 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 dôkaz získaný nezákonným donútením alebo hrozbou takého donútenia sa nesmie použiť v konaní s výnimkou prípadu, keď sa použije ako dôkaz proti osobe, ktorá také donútenie alebo hrozbu donútenia použila.

Otázkou posúdenia zákonnosti dôkazov - údajných výsluchov spoluobvinených získaných pod nátlakom zo strany vyšetrovateľov, sa súdy oboch stupňov už niekoľkokrát zaoberali. Dovolací súd je aj v tomto smere viazaný skutkovými závermi súdu prvého stupňa, ako aj odvolacieho súdu a v ďalšom odkazuje na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 2 T 9/2005 (str. 11).

Dôkazy, z ktorých pri rozhodovaní súdy oboch stupňov vychádzali, boli získané zákonným spôsobom, a preto najvyšší súd v posudzovanom prípade nezistil, že by bol daný dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011.

Z vyššie uvedeného rozboru vyplýva, že dovolanie obsahuje argumenty a subjektívne názory stojace mimo uplatnených dovolacích dôvodov, lebo dovolací súd po preskúmaní veci žiaden z týchto dovolacích dôvodov nezistil.

So zreteľom na to, že v posudzovanej veci neboli splnené podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i), g) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011, dovolací súd musel dovolanie obvineného P. S. podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietnuť.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 18. septembra 2012

JUDr. Harald S t i f f e l, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Kristína Cíchová